

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: J. V., bytem K., L. 34, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**,
 se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.
 července 2014 č.j. DSH/6497/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkového oddělení ze dne 21.3.2014 sp. zn. PO467/2014,PŘEST.Č.12/2014/PD, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.800,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že od počátku tvrdil a dokládal, že byl v průběhu své jízdy bezpečnostním pásem připoután. Žalobce poukázal na oznámení přestupku, kde se vyjádřil tak, že při míjení vozidla PČR viděl zamlžené přední okno, proto podle jeho názoru nedopatřením policisté nevyhodnotili správně okolnost, zda žalobce byl připoután. Podle žalobce je třeba si uvědomit, že ke kontrole došlo v ranních hodinách v prosinci, proto přední okno služebního vozu PČR opravdu mohlo být zamlženo, protože během stání nemá zpravidla nastartováno. Žalobce dále poukázal na to, že téměř všechny automobily již mají

senzory zjišťující připoutání řidiče za jízdy s nepříjemným zvukovým alarmem. Jelikož žalobce cestoval z Kdyně a měl policejní hlídku při vjezdu do obce Staňkov, což je přibližně po cca čtyřicetiminutové cestě, je nepravděpodobné, že by zůstal nepřipoután, když má tento alarm taktéž v automobilu a během cesty se nikde nezastavoval. Cesta vede po vedlejších silnicích a je plná zatáček, a i proto byl žalobce připoután, neboť samo nepřipoutání by byl hazard s vlastním životem. Žalobce nesouhlasil s tím, že jeho vyjádření na místě bylo podepsáno pouze jedním policistou a druhý policista není v ohlášení o přestupku uveden ani jako svědek. Navíc policisté na místě nesdělili žalobci a neuvedli na daném dokumentu, podle kterého ustanovení kterého zákona měl být přestupek spáchán, z čehož podle žalobce vyplývá, že zasahující policisté tento zákon neznali, a tím došlo i k nesprávnému poučení žalobce na místě. O této neznalosti policistů svědčí podle žalobce i následně o měsíc později vytvořený úřední záznam PČR ze dne 9.1.2014, kde je opět absence zákonných ustanovení a absence podpisu zpracovatele a otisku razítka PČR, tedy základních náležitostí úředního dokumentu. Žalobce namítal, že v úředním záznamu se PČR nevypořádala s námitkami žalobce uvedenými v oznámení o přestupku. V úředním záznamu se mohla PČR vypořádat s námitkami žalobce a předejít nastalé situaci, kdy si policisté již nejsou schopni s ohledem na časový odstup ve věci podrobnosti vybavit.

Dále žalobce namítal, že již při jednání tvrdil, že se poutá zvláštním způsobem, aby neměl pomačkaný kabát, který si nechává za jízdy na sobě, protože jezdí malým nákladním automobilem, který se v zimním období špatně vytápí. Žalobce nabídl fotografie jako důkaz o svém způsobu poutání i že je předvede ve svém vozidle, které stálo před úřadem. Žalobce tvrdil, že si v den jednání o přestupku oblékl i stejné oblečení, aby lépe předvedl, jak byl připoután, a aby prokázal, že mohlo ze strany policejního orgánu dojít k pochybení, zda opravdu bylo vidět, že je žalobce připoután či nikoli. K tomuto žalobce k žalobě přiložil fotografie o způsobu svého poutání ve vozidle a navrhl možnost ukázky poutání v konkrétním vozidle.

Dále žalobce navrhl výslech dopravního experta M. T., jednatele znalecké kanceláře Autoservex Plzeň, Komenského 5, Plzeň, s tím, že podle sdělení tohoto experta není možné v daném místě konstatovat, že projíždějící řidič je či není připoután, když k jasnému určení je třeba použít dalekohled, být mimo vozidlo, a i přesto vzhledem ke sklonu komunikace, jejímu profilu a délky úseku, po kterou lze vozidlo sledovat, lze vyloučit určité pochybnosti jedině zastavením vozidla v uvedeném úseku a přesvědčit se přímo pohledem na řidiče. Podle žalobce v tomto případě nedošlo k jeho zastavení hned, ale hlídka jela za žalobcem a až po cca 300 metrech spustila VRZ, na což žalobce reagoval uhnutím ke straně, neboť se domníval, že hlídka jede někam k případu. Hlídka však jen přibrzdila na úrovni žalobce a bylo mu sděleno, ať následuje vozidlo PČR. Samotná kontrola pak probíhala za dalších 500 metrů u stavebnin ve Staňkově.

Žalobce poukázal na to, že při výslechu druhý policista pprap. P. Š. uvedl, že žalobce neviděl poutat se za jízdy, ani si nepamatoval, že by ho na tuto skutečnost upozornila policistka, která řídila a prý viděla, jak se žalobce poutá přes malé zadní okénko vozidla nákladního automobilu. Žalobce poukázal na to, že toto okénko je oproti klasickým osobním automobilům menší a podle žalobce je překvapeníhodné, když policistka ze vzdálenosti cca 30 metrů za vozidlem za jízdy vidí, jak se žalobce připoutává právě přes toto malé okénko,

když navíc policistka byla i řidičkou. Podle žalobce z toho lze usuzovat, že policistka nemohla za jízdy zahlédnout, jak se žalobce dopoutává během jízdy, nadto policistka neuvedla, jakým přesným způsobem se žalobce dopoutával. Podle žalobce je zajímavé, že policista, který byl pouhým spolujezdcem, a měl proto více času sledovat žalobce, si nevšiml ničeho na rozdíl od řidičky. Žalobce namítal, že mu správní orgány nevyhověly v předložení jím navržených důkazních prostředků - možnosti zhlédnutí vozidla a řidiče při poutání a pohledech zezadu na vozidlo. Podle žalobce jím předkládané fotografie k žalobě prokazují nemožnost tvrzení policistky o následném připoutávání žalobce.

Žalobce rovněž v žalobě namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho námitkou, že není možné v úseku, kde žalobce projížděl kolem policejní hlídky, zahlédnout přesně, zda je řidič připoután. Správní orgán I. stupně pouze konstatoval, že připoutání se řidiče poté, co upozoruje policejní hlídku, je běžnou praxí řidičů. Navíc správní orgán I. stupně podle žalobce omlouvá policisty, že není možné si přesně pamatovat všechny skutečnosti dané události po čtyřech měsících. Je proto podle žalobce zvláštní, že PČR nereagovala na námitky žalobce již při sepisování oznámení o přestupku, tedy v době, kdy si svědkové – policisté vše pamatovali a mohli se vyjádřit rozsáhleji. Nevypořádání se s námitkami žalobce a nedostatečným odůvodněním a nevyužitím žalobcem navržených důkazů došlo podle žalobce ke zkrácení jeho práva na spravedlivý proces zahrnující i zásadu rovnosti slyšení obou stran „audiatur et altera pars“ a zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného „in dubio pro reo“, vyplývající ze zásady presumpce neviny. Podle žalobce je rozhodnutí založeno na jediném důkazu, a to na výsledku policistky, která viděla žalobce dopoutávat se během jízdy, ačkoli s ohledem na dané skutečnosti je to dost nepravděpodobné. Podle žalobce by to bylo možné prokázat znaleckým posudkem na okolnost, zda na údajném místě spáchání přestupku bylo za daných okolností zjiitelné, zda je projíždějící řidič připoután a zda je možné na tak velkou vzdálenost (cca 30 metrů) zahlédnout přes malé zadní okénko malého nákladního automobilu dopoutávání se řidiče. Žalobce tvrdil, že v daném případě nebyl údajný přestupek pozorovatelný pouhým okem a že mohlo nedopatřením dojít k vyhodnocení situace tak, že žalobce nebyl připoután, ač připoután byl již z Kdyně, ze svého trvalého bydliště. Podle žalobce je nepředstavitelné jet tak dlouhou dobu až do Staňkova nepřipoután a poslouchat nepříjemný zvukový signál, který má vozidlo zabudováno.

Žalobce rovněž namítal, že policisté byli při posuzování přestupku v místě kontroly správním orgánem, nikoli jen svědky dané situace dle § 55 správního řádu. Žalobce měl za to, že se policisté měli vyjádřit k situaci ihned, aby nedocházelo k pozapomnění důležitých skutečností při řešení věci před správním orgánem I. stupně. Podle žalobce se nabízí i otázka, proč to samé neviděl i spolujezdec policistky. Podle žalobce nelze v tomto případě považovat podmínky za příznivé k pozorování. Žalobce nenamítal konkrétní světelné podmínky, ale úhel pohledu, sklon komunikace, profil komunikace a délku úseku, po kterou lze vozidlo na daném místě sledovat, a také zamlžené přední sklo služebního vozidla PČR. Vzdálenost, na kterou PČR mělo být viděno, zhodnotil správní orgán na 4 až 5 metrů, což je podle žalobce dost velká vzdálenost vzhledem k daným okolnostem případu a k zamlženému přednímu oknu služebního vozidla PČR. Žalobce navrhl vypracování znaleckého posudku k možnostem vidět v daném konkrétním místě, v konkrétním vozidle a s konkrétním způsobem poutání žalobce i k otázce, zda mohlo být čelní sklo vzhledem k datu a venkovním teplotám zamlžené. Rovněž

k otázce, zda na vzdálenost cca 30 metrů je možné zahlédnout přes zadní malé okénko malého nákladního automobilu dopoutávání se řidiče vozidla.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že provedenými svědeckými výpověďmi zakročujících policistů bylo prokázáno, že výhledové poměry byly dobré, neboť oba uvedli, že viděli, jak žalobce není za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Námitku, že téměř všechny automobily mají senzor zjišťující připoutání řidiče za jízdy, shledal žalovaný irelevantní, neboť bylo provedenými důkazy prokázáno, že žalobce nebyl v době, kdy ho policejní hlídka zahlédla, bezpečnostním pásem připoután. Oznámení přestupku je pak podepsáno policistkou K. a policista Š. je uveden jako svědek. Z neuvedení konkrétního ust. zákona o silničním provozu nelze podle žalovaného dovozovat neznalost zákona ze strany policistů. V oznámení je uvedeno, že žalobce byl zastaven proto, že neměl zapnutý bezpečnostní pás za jízdy. Dle žalovaného je toto oznámení o podezření ze spáchání přestupku dostačující. K nevyjádření se policistky k námitkám žalobce do úředního záznamu žalovaný uvedl, že orgánu policie je uložena povinnost učinit nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Policisté tuto povinnost splnili a policejní orgán nemá povinnost vypořádávat se s námitkami podezřelého, toliko je poznamená. Dokazování provádí správní orgán, nikoli orgán policejní. Zjištění přestupku bylo podle žalovaného policisty řádně zadokumentováno. V místě přestupku bylo sepsáno oznámení přestupku a o podrobnostech silniční kontroly a o jednání žalobce byl sepsán úřední záznam. V něm je uvedeno, že žalobce byl zastaven z důvodu, že nebyl připoután za jízdy bezpečnostním pásem. Skutečnost, že policistka K. nezaznamenala do úředního záznamu, že viděla, jak se žalobce za jízdy připoutává, nesnižuje věrohodnost její svědecké výpovědi. Podle žalovaného nebylo v dané věci odůvodněné, aby se správní orgán I. stupně přesvědčil, jakým způsobem se žalobce poutá, neboť svědeckými výpověďmi policistů bylo prokázáno, že žalobce nebyl za jízdy připoután a připoutal se až za jízdy, kdy po zastavení vozidla bylo policisty shledáno, že se připoutal běžným způsobem a neměl bezpečnostní pás schovaný pod šaty. Podle žalovaného policisté měli ideální pozorovací podmínky a vzhledem k tomu oba vypověděli, že protiprávní jednání žalobce pozorovali. Zde se jedná o komplexní výhledové poměry policistů, nejen konkrétní světelné podmínky.

V replice žalobce poukázal na článek 2 odst. 3 Ústavy ČR a článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle nichž státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a způsobem, který zákon stanoví. Oznámení o přestupku, úřední záznam a svědecké výpovědi zakročujících policistů jsou podle žalobce jenom jedním důkazem ve věci, jelikož jsou činěny stejnou konkrétní osobou, proto nelze tyto důkazy brát jako tři odlišné důkazy navzájem konzistentní. K replice žalobce přiložil stížnost na postup policistů OOP Domažlice a DIUO Domažlice ze dne 20.12.2011 týkající se postupu policistů při šetření dopravní nehody vzniklé 14.9.2011. Podle žalobce tímto se dokládá, že ze strany policistů v konkrétním případě došlo k pochybení, a na základě toho lze předpokládat, že ze strany policistů může dojít a i v daném případě s největší pravděpodobností došlo taktéž k porušení jejich základních povinností, tedy k pochybení ve věci samé. Žalobce sdělil v replice, že složil požadované peněžní prostředky z opatrnosti do soudní úschovy Okresního soudu v Domažlicích, avšak jeho návrh soud zamítl, a proto byly peněžní prostředky zaslány

z opatrnosti správnímu orgánu I. stupně. Žalobce předložil dopis Okresnímu soudu v Domažlicích ze dne 15.10.2014 obsahující žádost o zaslání částky 2.800,-Kč určené přestupkovému oddělení správního orgánu I. stupně do soudní úschovy. Žalobce uvedl, že navrhoval důkazy k prokázání svých tvrzení, avšak správní orgán se jimi nezabýval, dostatečně ve svém rozhodnutí toto neodůvodnil a pouze uvedl, že jsou nadbytečné, jelikož svědeckými výpověďmi bylo prokázáno. Podle žalobce tento postup je v rozporu se zásadou spravedlivého procesu. Obě rozhodnutí má žalobce za nepřezkoumatelná spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů a skutkový stav je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu a je potřeba zásadní doplnění v podobě znaleckého posudku a rovněž mělo dojít k podstatnému porušení ust. o řízení před správním orgánem.

Žalobce **při jednání** před soudem tvrdil, že po zastavení vozidla u něho policisté provedli podrobnou prohlídku vozidla včetně lékárničky a rezervy a testu, zda není žalobce pod vlivem alkoholu, což vyjma tohoto testu, není v úředním záznamu zaznamenáno. Žalobce dříve tyto skutečnosti neuváděl, neboť je nepovažoval za podstatné, když z jeho strany nedošlo k žádnému porušení zákona. Měl za to, že se jednalo o pouhý omyl policistů. Dále žalobce zdůraznil, že policisté neměli možnost údajný přestupek spatřit s ohledem na situaci, tedy zatačku, úhel pohledu, počasí, zamlžené okno, sklon, profil a zakřivení komunikace i s ohledem na délku úseku, po kterou lze vozidlo sledovat, vzdálenost, rychlost vozidla žalobce a navíc bez zpravidla používaného dalekohledu. Žalobce znovu připomněl, že se poutá zvláštním způsobem. Za neurčité a nekonkrétní považoval žalobce vyjádření, kdy a jak se měl údajně dopoutat podle policistky K. a na jakou vzdálenost a při jaké rychlosti vozidel toto řidička zaznamenala. Žalobce měl stejně tak za to, že je nepřípustné, aby paní K. své výpovědi pozměňovala oproti úřednímu záznamu, kde naprosto chybí skutečnost, že se měl žalobce dodatečně připoutat a že nebyly zaznamenány všechny úkony. Kromě dechové zkoušky totiž byla provedena i podrobná prohlídka vozidla. Tvrzení svědků jsou tedy dle žalobce zjevně účelové s cílem zakrýt svoje procesní pochybení. Žalobce setrval na návrhu na vypracování znaleckého posudku a na tom, že je třeba na místě užít zásadu in dubio pro reo.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 17.12.2013, podle něhož žalobce v tento den v 9:30 hodin v obci Staňkov ve směru od obce Hlohovčice byl zastaven hlídkou jako řidič vozidla VW Transporter RZ 4P90560 z důvodu, že za jízdy neměl zapnutý bezpečnostní pás. Žalobce oznámení podepsal a uvedl, že nesouhlasí a že jel od obce Hlohovčice na Staňkov, v 9:30 hodin míjel stojící auto hlídky dopravní policie v serpentíně před obcí Staňkov. Při míjení vozidla žalobce viděl zamlžené přední okno. Z toho usoudil, že nedopatřením policisté vyhodnotili, že není žalobce připoután. Rozjeli se za ním s houkačkou a světly, načež žalobce v obci Staňkov zastavil. Oba policisté viděli, že byl žalobce při zastavení připoután. Dále však tvrdili, že za jízdy připoután nebyl. Provedli lustraci dokladů a výzvu ke kontrolnímu dýchání na přístroji diagnostikující alkohol. Zkouška byla negativní. Dále je v oznámení přestupku uveden pprap. Š. s příslušným služebním číslem a služební číslo druhého policisty. Podle úředního záznamu PČR z 9.1.2014 zpracovaného pprap. V. K. v předmětný den hlídka v zatačce před obcí Staňkov zastavila žalobce z důvodu, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Řidič s přestupkem nesouhlasil, proto bylo sepsáno oznámení přestupku. Záznam není podepsán. Proti příkazu správního orgánu I. stupně žalobce podal odpor, v němž uvedl, že zásadně nesouhlasí se sděleným obviněním, a to od samého

počátku. Jako zmocněnce žalobce zvolil M. T., Plzeň, Komenského 5, jednatele společnosti Autoservex Plzeň – odborná znalecká, konzultační a právně poradenská kancelář.

Svědce pprap. V. K. dne 11.3.2014 uvedla, že byla řidičkou služebního vozidla a stáli v ostré levotočivé zatáčce před koncem obce kolmo ke komunikaci. Přestupek zjistila ve chvíli, kdy je vozidlo žalobce míjelo, tedy na vzdálenost 2 až 3 metry. Viděla, že řidič není připoután bezpečnostním pásem. Za vozidlem vyjeli a zastavili ho u prodejny stavebnin ve Staňkově. Na tomto místě již řidič byl připoután. Řidič se připoutal během jízdy. Jak se připoutává, svědkyně viděla ve chvíli, kdy jeli ve služebním vozidle za ním. Čelní sklo vozidla nebylo podle svědkyně zamlžené. Při zastavení u prodejny stavebnin byl řidič připoután běžným způsobem. Bezpečnostní pás neměl pod šaty schovaný. Svědkyně uvedla, že si nemůže pamatovat takové věci, jako jaké měl žalobce oblečení. K dotazu na svědkyni, proč do úředního záznamu nezaznamenala okolnost, že se žalobce dodatečně připoutal, uvedla, že při psaní úředního záznamu nejsou pro ni takové věci důležité, důležité je, že viděla, že řidič připoután nebyl. K dotazu na svědkyni, zda viděla, jak se řidič poutá bezpečnostním pásem přes zadní okno jeho vozidla, odpověděla, že ano. Na otázku, kdy se žalobce připoutal, odpověděla, že malou chvíli poté, co za ním vyjeli.

Svědce pprap. P. Š. uvedl, že stál s kolegyní na výjezdu z obce Staňkov směrem na Koloveč kolmo ke komunikaci. V jednu chvíli upozoroval řidiče, který ve směru od Kolovče směrem k jejich stanovišti řídil VW Transporter a nebyl připoután bezpečnostním pásem. Toto svědek zřetelně viděl od chvíle, kdy projelo vozidlo levotočivou zatáčkou směrem k nim a zejména, když míjel jejich vozidlo. Řidič se pak poté, co minul jejich vozidlo, připoutal, což svědek osobně neviděl, ale odvozuje to z toho, že po zastavení byl již připoután. Při projednávání přestupku řidič tvrdil, že připoután byl po celou dobu. Svědek měl za to, že byl žalobce připoután klasickým způsobem. Svědek nevěděl, kdo viděl první, že řidič není připoután, ani co měl žalobce na sobě. Svědek se ani nepamatoval, zda ho kolegyně upozornila, že se řidič za jízdy poutá.

Žalobce při jednání před správním orgánem uvedl, že vyučuje kurzy společenského chování a tance a k tomu v zimním období používá i kabát a nemá rád, když tento kabát má pomačkaný od bezpečnostního pásu, proto volí poutání způsobem, kdy si pás zapne pod kabát a kabát si na dva knoflíky zapíná z důvodu, že jezdí malým nákladním automobilem, který se v zimním období špatně vytápí, tak aby mu nebyla zima. Způsob poutání žalobce dokladoval na pořízené fotodokumentaci a uvedl, že je připraven to i předvést na vozidle. Dále zmocněnec žalobce uvedl, že navštívil inkriminované místo, kde měla hlídka policie zjistit, že jede žalobce nepřipoután. Z návštěvy místa došel zmocněnec k závěru, že hlídka, aby mohla bez jakýchkoli pochybností konstatovat, že projíždějící řidiči jsou nepřipoutáni, by minimálně musela mít k ruce dalekohled, být mimo vozidlo, a i přesto vzhledem ke sklonu komunikace, jejímu profilu a délce úseku, po níž lze vozidlo sledovat, aby mohly být vyloučeny veškeré pochybnosti, muselo by v daném úseku vozidlo zastavit a pohledem na řidiče se osobně přesvědčit, zda je připoután. V tomto případě hlídka vozidlo nezastavila, až po nějaké době cca 300 metrech spustila VRZ, na což reagoval žalobce tím, že uhnul s vozidlem stranou, neboť se domníval, že hlídka jede někam k případu. Hlídka však přibrzdila pouze k jeho úrovni, nikdo z vozidla nevystoupil, pouze žalobci sdělili, aby je následoval, samotná kontrola pak probíhala po dalších cca 500 metrech někde v prostoru u stavebnin. Hlídka sdělila

žalobci, že řídil nepřipoután, a když jim sdělil, že připoután je, řekli mu, že ale nahoře připoután nebyl. Žalobce poukázal na své vyjádření v oznámení přestupku, že policejní vozidlo mělo zamlžená skla, proto policisté měli zkreslený výhled. Žalobce namítal, že policisté se nezabývali žádnou z námitek žalobce, tedy zejména výhledem z prostoru služebního vozidla a otázkou, že při kontrole byl žalobce připoután, proto není jasné, jak a kdy se při jízdě dopoutal. Dále žalobce namítal, že mu uniká důvod, proč nebyla vykonána prohlídka ihned po prvním zastavení. Podle žalobce povinností policistů by bylo reagovat na vyjádření žalobce, a pokud viděli, že žalobce jede nepřipoután, měli prostor řidiče sledovat a do záznamu dopsat např., že ho viděli dodatečně se dopoutat, nikoli na tyto výtky nereagovat, a oddalovat zastavení vozidla, když mohli zastavit bezprostředně po zjištění přestupku. Výpovědi svědků žalobce považoval za chaotické s dávkou nevěrohodnosti, když si nepamatují důležité okolnosti, např. jak byl žalobce připoután nebo co měl na sobě. Podle žalobce je zarážející, že policistka viděla dodatečné poutání žalobce, avšak druhý policista si ani nepamatoval, že by ho na tuto skutečnost řidička upozornila. Podle žalobce je zarážející, že ke kontrole došlo až po cca 1 km jízdy, přestože došlo ihned po vyjetí policejního vozidla k zapnutí výstražného zařízení a nápisu stop. Na tuto skutečnost si žádný z policistů nedokázal vzpomenout. Policistka nejprve uvedla, že po celou dobu jela za žalobcem a teprve po námitce zmocněnce, proč jim nebylo divné, že vozidlo nezastavuje, když jedou za žalobcem se svítícím nápisem stop, připustila, že je možné, že vozidlo v nějakém úseku blíže nespecifikovaném předjela. Po dané svědecké výpovědi tak žalobce označil svědky za částečně podjaté z důvodu, že oba policisté konali hlídku jako kolegové v jednom vozidle se stejným zájmem. Tedy měli zájem na tom, aby svými výpověďmi prokázali, že oni jsou ti, kdo nechybovali, a dle jejich názoru udělali vše, aby přestupek byl spolehlivě a bez pochybností prokázán.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že členové policejní hlídky shodně popsali, že na malou vzdálenost viděli, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a zároveň potvrdili, že po zastavení vozidla cca 400 metrů od místa zjištění přestupku byl již řidič připoután. Svědkyně K. pak vypověděla, že viděla žalobce připoutávat se v průběhu jízdy přes zadní okno jeho vozidla. Policisté shodně popřeli, že by sklo předního okna bylo zamlžené, a vypověděli, že zřetelně viděli žalobce na vzdálenost několika málo metrů. V případě připoutání způsobem popsaným obviněným by policisté měli možnost vidět jen malou část bezpečnostního pásu od středního sloupku karoserie vozidla na rameno řidiče. Městský úřad měl za prokázané, že po zastavení vozidla byl žalobce připoután běžným způsobem, tedy přes oblečení. Potvrdili to oba svědkové. Pakliže byl žalobce připoután tak nestandardně, jak popsal, nepochybně by to policistům utkvělo v paměti. Pokud by žalobce byl připoután, jak tvrdí, neměl by také důvod připoutávat se za jízdy, jak vypověděla svědkyně K. Svědek Š. připoutávání za jízdy neviděl, viděl však připoutání v místě zastavení a nepřipoutání v okamžiku zjištění přestupku. Vzhledem k tomu měl správní orgán I. stupně za to, že tvrzení žalobce je účelově nepravdivým ve snaze vyhnout se postihu za protiprávní jednání. Správnímu orgánu I. stupně nebyla známa žádná okolnost, která by věrohodnost výpovědí svědků snižovala. Protiprávní jednání zjistili svědci při výkonu své služby policistů a správnímu orgánu není znám žádný jejich vztah k obviněnému či k projednávané věci, ani jiná okolnost, která by snižovala věrohodnost jejich výpovědí. Z odlišností obou výpovědí je podle správního orgánu I. stupně zřejmé, že se nesnaží vzájemně svými výpověďmi podporovat, ať už z kolegiality, či v zájmu

snazšího prokázání přestupku. Skutečnost, že si po čtyřech měsících pamatují pouze na skutečnosti související bezprostředně s protiprávním jednáním, je logická a pochopitelná, s přihlédnutím k velkému počtu podobných služebních úkonů.

V odvolání žalobce namítal shodné skutečnosti jako v žalobě s tím, že část výpovědi policistky o tom, že viděla dodatečné připoutání žalobce, považuje žalobce za účelovou, neboť takovouto důležitou okolnost by každý policista do obsahového merita přestupkového děje měl povinnost zaznamenat, a to jak do samotného oznámení o přestupku, tak i do zpracovaného úředního záznamu. Navíc policista Š. dodatečné připoutání neviděl a na otázku, zda ho na to kolegyně upozornila, odpověděl, že si to již nepamatuje. Také ke způsobu, jak byl žalobce připoután, odpověděl tento svědek vyhýbavě a nejasně slovy, že má za to, že byl připoután klasickým způsobem. Z této vyhýbavé odpovědi je podle žalobce patrné, že s určitostí nebyl schopen na tuto otázku odpovědět. Žalobce rovněž tvrdil, že po osobním šetření v daném místě provedeném jeho zmocněncem jako dopravním expertem, dospěl k závěru, že je vyloučeno, aby z místa spolujezdce policista Š. zřetelně viděl, že žalobce jel nepřipoután. Z výpovědi policistky K. podle žalobce vyplývá další nesmysl, že nepřipoutanost viděla na vzdálenost 2 až 3 metry, neboť v takovém případě by žalobce musel projíždět v protisměru. Zmocněnec do odvolání uvedl, že jako dlouholetý dopravní policista ve výslužbě v důstojnické funkci shledal prováděný zákrok policistů včetně jeho zdokumentování, kdy ve spise není reagováno na námitky žalobce v oznámení přestupku, ani v úředním záznamu, tomto navíc zpracovaném 23 dní po události a den před postoupením spisu správnímu orgánu I. stupně bez podepsání, za zcela neprofesionální a doslova zpackaný bez potřebného důkazního obsahového merita. Policista má za úkol provádět důkazní řízení, důkazy zaznamenat a důkazně se vyjadřovat a reagovat na výroky a výpovědi podezřelého. Nelze bez pochybností považovat za věrohodné, když policistka ve svědecké výpovědi uvede tak důležitou okolnost, jako že viděla dodatečné připoutání přestupce, až před správním orgánem, když dle názoru žalobce toto uvedla účelově až po poznámce, že není jasné, jak je možné, že policisté nejprve viděli žalobce nepřipoutaného a po zastavení připoutaného. Na otázku zmocněnce, proč tak důležitou okolnost nezapsala do oznámení o přestupku a do úředního záznamu, arogantně odpověděla, že při psaní záznamu nejsou takové věci důležité, neboť důležité je to, co ona vidí. Správní orgán podle žalobce podjatě vycházel jednostranně z prohlášení policistů a s námitkami žalobce se důkazně nevypořádal. Žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I US 3741/11 ze dne 28.6.2012 a na zásadu rovnosti slyšení obou stran a v případě zjištění závažných důkazních rozporů a nedostatků postupovat ve smyslu presumpce nevinny a uplatnit zásadu in dubio pro reo. Tato zásada podle žalobce vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno. Existují-li jakékoli rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, nýbrž v jeho prospěch. Odsuzující výrok může mít zákonný podklad teprve tehdy, je-li dosaženo v důkazním řízení nejvyššího možného stupně jistoty ve vztahu ke skutku a k osobě pachatele. Tento požadavek není splněn, pokud správní orgán či soud založí svoji argumentaci na jediném důkazu, výpovědi svědka nebo svědků, které s ohledem na jejich důkazní obsah nelze považovat za věrohodný či věrohodnější, než-li je výpověď obviněného. Podle žalobce výpovědi policistů nejsou důkazně shodné, obsahují rozpory, přesto správnímu orgánu stačilo vyjádření policistů, že přestupek viděli, když kolem žalobce projížděli, a správní orgán nemá žádných pochybností o tom, že přestupek spáchán byl a nemá důvod věřit, že by pravdu mohl mít žalobce a že by chybovali zasahující policisté při nedbale vedeném služebním úkonu. Správní orgán podle

žalobce rovněž pochybil, když nevyhověl žádosti žalobce přesvědčit se, jak se poutá, když k tomuto žalobce přistavil své vozidlo a přišel ve stejném oblečení. Správní orgán tak měl možnost se na místě přesvědčit, co je možné a nemožné vidět a jaké jsou podmínky viditelnosti do vozidla z určitých úhlů a vzdálenosti. Sám si tak měl možnost udělat představu o hodnověrnosti výpovědí policistů.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že rozpory mezi vyjádřením účastníka správního řízení a zakročujících policistů nejsou neobvyklé. V takové situaci je správní orgán povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jak se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné z protichůdných skutkových verzí. V daném případě výpovědi obou policistů jsou vzájemně souladné a v důležitých bodech korespondují. Oba policisté mohli na vzdálenost několika metrů vnímat svými smysly, že žalobce není za jízdy připoutaný. Výpovědi policistů jsou tedy bez rozporu jak každá zvlášť, tak i při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani jiný motiv, než prostý výkon služby, proč by policisté žalobce stíhali. Policisté při zastavování vozidla nevěděli, kdo je řidičem, a žalobce neznali. Jejich jednání lze hodnotit jako korektní a nezaujaté. Žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007 č.j. **4 As 19/2007-114**, podle něhož „*k osobě policisty a k jeho věrohodnosti a k věrohodnosti jeho výpovědi soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od jeho stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem. Nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista tyto zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka, že správní orgány i krajský soud vycházely z jediného zdroje, jímž bylo oznámení přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. S ohledem na povahu věci se jiný v úvahu přicházející důkaz nenabízí.*“ Žalovaný v dané věci rovněž neshledal žádnou okolnost, která by vedla k domněnce o zaujatosti svědků – policistů. Na rozdíl od nich měl žalobce motiv, proč věc prezentovat způsobem, jakým tak činí. V dané věci jde o přestupek pozorovatelný pouhým okem. Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 7 Tdo 1429/2010 ze dne 12.1.2011 judikoval, že příslušník Policie ČR je povinen vypovídat jako svědek i o skutečnostech, ohledně nichž je jinak podle § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky povinen zachovávat mlčenlivost, tedy o skutečnostech, s nimiž se seznámil při plnění úkolů policie. Dle **§ 55 správního řádu** je každý, kdo není účastníkem, povinen vypovídat jako svědek, musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Svědek vždy vypovídá o tom, co vnímal svými smysly. Svědkem je fyzická osoba rozdílná od obviněného, která byla předvolána, aby vypovíдалa o skutečnostech důležitých pro správní řízení. Policisté svědčili každý zvlášť o tom, jak probíhala silniční kontrola. Žalovaný považuje výpovědi policistů za věrohodné, neboť z žádných okolností nevyplývá, že by policisté měli zájem na tom, jak bude věc vyřízena. Nebylo shledáno, že by byli motivováni jinou snahou, než snahou spravedlivě objasnit zjištěný přestupek. Ze svědeckých výpovědí nevyplývá žádná pochybnost, zda je lze považovat za nezaujaté svědky, a proto je na ně nutno za daných okolností nahlížet jako na svědky důvěryhodné a nestranné, kteří navíc vypovíдали ke své služební činnosti. Podle žalovaného provedené důkazy (svědecké výpovědi policistů a oznámení přestupku) po jejich vyhodnocení vytvořily dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že se odvolatel přestupku dopustil. Orgánu policie je uložena povinnost učinit nezbytná šetření ke

zjištění osoby a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dotazování. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení. Policisté tuto povinnost splnili. Policejní orgán nemá povinnost vypořádat se s námitkami podezřelého, toliko je poznamená. Dokazování provádí správní orgán. Odvolací orgán uzavřel, že zjištění přestupku bylo policisty řádně zadokumentováno. V místě přestupku bylo sepsáno oznámení přestupku a o podrobnostech silniční kontroly a jednání žalobce byl sepsán úřední záznam. Skutečnost, že policistka K. nezaznamenala do úředního záznamu, že viděla, jak se žalobce za jízdy připoutává, nesnižuje nikterak věrohodnost její svědecké výpovědi, kde tuto skutečnost uvedla. Orgán policie při zjišťování přestupku učinil nezbytná šetření ke zjištění osoby žalobce a k zajištění důkazních prostředků nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem, a o zjištěných skutečnostech sepsal úřední záznam přiložený k oznámení. Žalovaný považuje za přirozené, že si policisté téměř po čtyřech měsících nevybavili detaily silniční kontroly. Jde o přirozený vliv procesu zapomínání. Z odlišností jejich výpovědí je podle žalovaného zřejmé, že se nesnaží vzájemně svými výpověďmi podporovat z kolegiality či v zájmu snazšího prokázání přestupku. Závěr, že výpovědi policistů nejsou v důležitých bodech v rozporu, je logický a správný. Pokud si totiž jeden svědek ohledně určité události nic nepamatuje, nelze z toho dovodit rozpor s výpovědí svědka jiného, který si některé okolnosti pamatuje a vypovídá o nich. Výpověď svědkyně K., která celý skutkový děj zřetelně a bezprostředně vnímala po celou dobu svými smysly ve spojení s ideálními pozorovacími podmínkami, je pro posouzení dané věci rozhodující a plně dostačující. Skutečnost, že viděla žalobce se připoutávat až v průběhu jízdy, vypověděla, když správním orgánem vyzvána, aby vypovídala k projednávané věci. Teprve po své výpovědi odpověděla na doplňující otázky zmocněnce, mimo jiné i na otázku, zda viděli, jak se řidič poutá bezpečnostním pásem přes zadní okno a kdy se žalobce připoutal. Tehdy odpověděla, že ano a že toto viděla malou chvíli poté, co za ním vyjeli. Není tedy pravda, že svědkyně uvedla, že při jízdě za vozidlem žalobce viděla přes zadní okno jeho vozidla, že se připoutal až během jízdy od místa zjištění přestupku do místa zastavení vozidla v reakci na poznámku zmocněnce žalobce. Skutečnost, že není zmínka o připoutání se za jízdy v úředním záznamu, nemá na věrohodnost výpovědi policistky K. žádný vliv, neboť neměla povinnost zaznamenat tuto okolnost do úředního záznamu. K námitce žalobce, že k zastavení vozidla došlo až před prodejnou stavebnin, což je od místa přestupku značně vzdáleno, žalovaný uvedl, že policisté vozidlo zpravidla zastaví na vhodném místě. Skutečnost, že vhodné místo bylo až v obci Staňkov v prostoru u stavebnin, nemá vliv na projednávanou věc. K námitce žalobce, že policista Š. nemohl zřetelně vidět na deklarovanou vzdálenost bez dalekohledu, že žalobce jede nepřipoután, žalovaný uvedl, že zapnutý bezpečnostní pás je veden od bočního středového sloupku vozidla přes střed ramene řidiče. Právě toto odvinutí od středového sloupku je snadno pouhým okem pozorovatelné. Policisté neměli ztížené pozorování světelnými podmínkami. Pro policisty tak nebylo zrakově obtížné vyhodnotit, že žalobce nebyl za jízdy připoután. Z výpovědi policistky K. vyplývá, že protiprávní jednání žalobce zaregistrovala v době, kdy je žalobce míjel. Skutečnost, že vzdálenost odhadla na 2 až 3 metry, přičemž tato reálně mohla být 4 až 5 metrů, nemá vliv na projednávanou věc. Popis vzdálenosti je subjektivní odhad svědka. Svědkyně popsala, že zpozorovala protiprávní jednání žalobce v době, kdy je tento se svým vozidlem míjel. Tedy místo, kdy zpozorovala předmětné jednání, je zřejmé. Podle žalovaného tak svědeckými výpověďmi zasahujících policistů bylo prokázáno, že žalobce nebyl za jízdy připoután, přičemž se připoutal až za

jízdy, kdy bylo po zastavení vozidla policisty shledáno, že se připoutal běžným způsobem a neměl bezpečnostní pás schovaný pod šaty.

V rozsudku NSS, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí zdejšího soudu, se uvádí, že jistě by bylo vhodnější, kdyby policisté úřední záznam doplnili o další podstatné skutečnosti, jako např. vyjádření žalobce k tvrzenému zamlžení předního okna jejich vozidla, které by mohlo správnímu orgánu pomoci zvolit co nejvhodnější procesní postup při projednávání přestupku. Neuvedení těchto skutečností však nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť úřední záznam poskytuje pouze předběžnou informaci o věci a sám o sobě neobstojí jako dostatečný důkazní prostředek. K tomu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala. Vady úředního záznamu, tedy nemohou samy o sobě představovat procesní pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí ve věci samé. Zde je odkaz na judikaturu NSS ze dne 20.3.2013 č.j. 9 As 139/2012-30, tedy že k důkazním situacím v přestupkovém řízení existují v judikatuře dvě linie. První z nich řeší situaci, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce a jiných důkazů není. Druhá linie se zabývá situacemi, kdy existují rovněž rozpory, avšak nad jejich rámec bylo prokázáno nestandardní chování policistů či existence jiných výpovědí oslabujících důkazů. Podle NSS nelze výpověď policisty hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policista se v řízení zásadně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, aby svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policisty vyvstanou zejména tehdy, neshoduje-li se jeho výpověď v podstatných okolnostech věci s jinými důkazy. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědi v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27). Příkladem dostatečně silné indicie, která by nasvědčovala nedostatku nestrannosti policistů, by byla zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, např. viz rozsudek č.j. č. j. 7 As 83/2010 – 63. Ne každý nevhodný postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty. Pokud tedy policistka v přestupkovém řízení uvedla, že není důležitý úřední záznam, ale to, co si ona sama pamatuje, nejednalo se o neprofesionální postup, nýbrž o v podstatě výstižné shrnutí náhledu NSS na povahu úředního záznamu. Vyjádření policistky ani její přístup k vyhotovení úředního záznamu tedy nemohly snižovat důkazní hodnotu její výpovědi, nejednalo se o šikanózní jednání svědčící o podjatosti vůči žalobci, ani o jiné obdobné nestandardní chování, které by mohlo založit pochybnosti o jejím tvrzení. Tedy na krajském soudu je v novém řízení, pokud nevyjdou najevo nové skutečnosti, aby se zabýval věcí v intencích první linie judikatury NSS, kdy proti sobě stojí protichůdná tvrzení policistů a žalobce, avšak nestandardní chování policistů či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících důkazů prokázána není. Krajský soud tak v novém řízení pečlivě zváží, zda byly výpovědi policistů dostatečně konkrétní a zda se v nich nevyskytovaly vážné a pro posouzení věci podstatné nesrovnalosti, a vypořádá se i s tvrzeními žalobce včetně jeho bezprostřední reakce obsažené v oznámení o přestupku.

Při jednání soud doplnil dokazování o **výslech svědka M. T.**, který uvedl, že má výhrady ke způsobu projednávání věci před správním orgánem prvního stupně, protože tam bylo jednáno z pozice arogance, vycházelo se z toho, že pravdu prostě mít nikdy nemohou,

protože prostě policie je tím orgánem, který má vždycky pravdu, protože je pod služební přísahou, což mělo vyplývat z vyjádření pana M. Podle svědka se policisté se nemohli mezi sebou mezi výpověďmi domluvit, když vypovídali okamžitě po sobě. Proti způsobu protokolace výhrady neměli. Avšak do spisu nebyly podle svědka přijaty fotografie, které byly přiloženy k žalobě, údajně s odůvodněním, že dnešní situaci již nejde dávat do souvislosti s okamžikem vjemu při spáchání přestupku. Svědek je správnímu orgánu ukazoval na notebooku policistce K., která na ně měla reagovat tak, že teprve ze vzdálenosti půl metru označila žalobce za připoutaného. Na základě toho teprve měla policistka prohlásit, že viděla žalobce se dopoutávat. Na základě toho uvedl svědek, že to vozidlo se na druhé stání u správního orgánu přivezlo přímo před úřad a žádal, aby se úředníci se na ně šli podívat. Proti skutečnosti, že tyto okolnosti jednání před správním orgánem nejsou zaprotokolovány, nevznese žalobce ani tento svědek coby jeho zmocněnec žádné námitky, údajně z důvodu zkušeností s panem M. Podle svědka rovněž neodpovídal protokol tomu, že by svědkyně K. nejprve vypovídala souvisle a spontánně, jednalo se podle svědka o formu diskuse, po níž shrnutí nadiktoval pan M.

Žaloba není podle názoru soudu důvodná.

Soud sice shledal důvodnou námitku porušení ust. § 58 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., podle něhož orgány Policie České republiky oznamují příslušným správním orgánům přestupky, o nichž se dozví, nejsou-li samy příslušny k jejich projednávání. V oznámení uvedou zejména, který přestupek je ve skutku spatřován, důkazní prostředky, které jsou jim známy a které prokazují, že jde o přestupek a že byl spáchán určitou osobou. Jedná-li se o přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, učiní orgán policie nezbytná šetření ke zjištění osoby podezřelé ze spáchání přestupku a k zajištění důkazních prostředků pokračování 11 17 A 56/2014 nezbytných pro pozdější dokazování před správním orgánem. O zjištěných skutečnostech sepíše orgán policie úřední záznam, který přiloží k oznámení.

Je zřejmé, že policejní orgány neopatřily důležitý podklad pro přestupkové řízení - úřední záznam v souladu s cit. ust. § 58 zákona o přestupcích. K sepsání tohoto dokumentu došlo pouze formálně a až s velkým časovým odstupem od zjištění přestupku - po cca měsíci a těsně před odevzdáním věci správnímu orgánu. Úřední záznam sepsaný policistkou K. (u něhož dokonce absentuje její podpis) neposkytuje žádné informace o zjištěných skutečnostech, které by nevyplývaly přímo z oznámení přestupku. V tomto směru lze označit za rozpornou s obsahem spisu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle níž policejní orgány sepsaly oznámení přestupku a poté "o podrobnostech silniční kontroly" rovněž úřední záznam. Úřední záznam neobsahuje žádnou okolnost, která by nebyla zachycena v oznámení přestupku. Úřední záznam slouží i k osvěžení paměti policistům při jejich pozdější svědecké výpovědi před správním orgánem. Pokud je úřední záznam sepisován bezprostředně po spáchání přestupku, má velkou výpovědní hodnotu. Jen takový záznam splňuje požadavky ust. § 58 odst. 2 zákona o přestupcích. Úřední záznam o zjištěném přestupku má obsahovat též reakci na vyjádření přestupce do oznámení o přestupku. Žalobce se v dané věci do oznámení o přestupku podrobně vyjádřil, zejména vznesl pochybnosti o možnosti vidět nepřipoutání projíždějícího řidiče z policejního vozidla. Namítal možné zamlžení předního skla služebního vozidla. V úředním záznamu nejsou tyto podstatné okolnosti vůbec zmíněny.

Skutečnost, že úřední záznam o provedené kontrole byl sepsán s časovým odstupem a neobsahuje žádné detaily případu, je pouze procesní pochybení, a v dané věci nemohla tato okolnost *dle závazného závěru Nejvyššího správního soudu* sama o sobě mít vliv na zákonnost (správnost) rozhodnutí o přestupku, neboť úřední záznam pouze poskytuje předběžnou informaci o věci.

Rozhodující význam v dané věci tak měly svědecké výpovědi policistů. Přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem.

Krajský soud však v novém rozhodnutí vycházel ze závazného názoru NSS. Ten učinil jednoznačný závěr, že absence úředního záznamu, není vadou řízení, která by mohla snižovat věrohodnost policistky K. Není prokázána žádná další okolnost, která by věrohodnost této svědkyně snižovala. Nové skutkové zjištění při jednání před soudem se týkalo vad při protokolaci výpovědi této policistky, k tomuto směřovala i výpověď svědka. Nicméně po prostudování všech žalobních bodů není možné ani pod jediný žalobní bod tuto situaci podřadit. Tudíž k tomu nelze přihlížet s ohledem na to, že jde v podstatě o nové skutkové námítky, uplatněné po lhůtě, po kterou je možné vznášet žalobní body, a to je 2 měsíce po podání žaloby. To se týkalo i dalšího nového tvrzení, že byl žalobce podroben mimořádné silniční prohlídce. Toto všechno soud nemůže vzhledem ke koncentrační zásadě zohledňovat.

K věci otázky věrohodnosti svědkyně policistky K. se soud přiklonil na stranu názorů dvou policistů, jelikož nebyla snížena žádným způsobem jejich věrohodnost, a to i přes možnost, že o dodatečném dopoutávání se žalobce nehovořila svědkyně v rámci spontánní výpovědi, ale až na základě dotazu správního orgánu. I kdyby to bylo k dotazu správního orgánu, byť to tak nevyplývá ze spisu, ani toto by nemělo vliv na skutečnost, že zde máme verzi žalobce a verzi dvou nezávislých policistů, jejichž věrohodnost nebyla žádným způsobem snížena. Za této situace, jestliže nemáme konkrétní skutečnosti, které by snížily jejich věrohodnost, je nutné vycházet z jejich výpovědi jako z výpovědi pravdivé. Takže soud se přiklonil k verzi policistů.

Soud neprovedl zbylé navržené důkazy ukázkou poutání žalobce ve vozidle, když zejména tuto skutečnost prokazovaly již samy o sobě fotografie, které byly provedeny nahlédnutím, ani znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda bylo vidět dodatečné dopoutání vzhledem k tomu, že znalecký posudek by nemohl reflektovat danou situaci přesně do všech podmínek včetně stavu osvětlení, stavu místa, čistoty skel obou vozidel, tudíž tento posudek by nemohl prokázat, zda si tvrzení, že viděla dodatečné dopoutání, policistka K. přidala, nebo zda to skutečně viděla.

Soud neprovedl ani navržené důkazy žádost o zaslání předmětu úschovy finanční částky 2.800,- Kč oprávněnému příjemci Městského úřadu Horšovský Týn, přestupkové oddělení datovaná 15.10.2014, ani stížnost na postup policistů při šetření dopravní nehody 14.9.2011 datovaná 20.12.2011, vzhledem k tomu, že s prokazováním spáchání daného přestupku v podstatě nesouvisí.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 23. listopadu 2015

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková